

Bianca van Strien

En dan loopt alles anders

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

Hoofdstuk 1

‘Ik ga naar huis!’ riep Danique den Hartogh het huis van haar ouders binnen. ‘Alles is zover geregeld. Jessica heb ik naar huis gestuurd.’

Haar vader, Rick den Hartogh, kwam naar haar toe lopen.

‘Oké, dank je wel. Ik wens je een fijne avond.’

‘Dank je, dat gaat vast lukken. Tot morgen dan.’ Ze drukte een kus op de wang van haar vader en liep snel naar haar fiets. Soms was het lastig, dat ze niet meer bij haar ouders woonde, vooral als ze nog andere plannen voor de avond had en ze eerst naar haar flat moest om zich om te kleden en ze daarom ook niet kon blijven eten.

Vier jaar geleden had ze besloten dat het tijd werd om op eigen benen te staan. Ze werkte de hele dag met haar familie op de manege, ze hoefde er niet ook nog te wonen. Soms was het haar daar gewoon veel te vol met haar ouders, twee broers, haar oom en tante en haar nichtje en haar neef en dan nog wat personeel en alle paardenmeisjes die er ook nog rondliepen. Ze was twintig geweest en had het tijd gevonden voor haar eigen plekje. In haar flat kon ze zich heerlijk terugtrekken en gelukkig was het niet

al te ver weg en kon ze heen en weer fietsen.

Danique keek op haar horloge: het was al kwart over zes en natuurlijk hing er weer een papiertje met '*defect*' op de lift. Dat gebeurde de laatste tijd steeds vaker, maar ze ergerde zich er vandaag bijzonder aan. Ze was al aan de late kant en nu moest ze nog drie verdiepingen naar boven lopen en zou ze zich nog meer moeten haasten, voor haar vriendin Janice haar zou ophalen. Vanavond gingen ze naar het countryfeest wat de linedance club waar ze lid van waren, organiseerde. Ze hadden erg naar het feest uitgekeken en nu zouden ze waarschijnlijk toch weer te laat komen.

Ze schopte haar laarzen in een hoek en trok onder het lopen naar de douche haar T-shirt maar vast uit om tijd te sparen. Eigenlijk had ze niet zo lang met haar paard GeorgeStrait onderweg willen zijn, maar het was zulk lekker weer, en het bos was zo prachtig geweest, dat ze de tijd was vergeten. Gelukkig had ze de kleding die ze vanavond wilde dragen al klaar gelegd en hoefde ze zich daar niet meer druk over te maken. Haar paardenkleren gooide ze in de wasmand en het duurde niet lang voor ze onder de warme straal van de douche stond. Nu moest ze weer oppassen dat ze hier niet te

lang over zou doen. Ze stond erom bekend, dat ze het wat tijd betrof niet zo nauw nam, maar meestal was dat niet expres. Vaak ging ze zo op in waar ze op dat moment mee bezig was, dat ze dan niet aan later dacht.

Ze draaide de douche uit, trok een handdoek om zich heen en stapte de kleine badkamer in. Toen ze haar telefoon op de wastafel zag liggen, ontdekte ze dat het groene lampje knipperde om haar te waarschuwen dat ze een berichtje had gekregen. Nieuwsgierig als ze was bekeek ze het meteen.

Het was van Bjorn en haar hart sloeg een slag over.

'Ik kijk er naar uit je vanavond weer te zien.' Stond er. Hij had er een smiley achter geplakt.

De woorden waren toch wat verrassend. Ze zagen elkaar een paar keer per week en nog niet eerder had hij haar zo'n berichtje gestuurd. Ze had echter veel aan hem gedacht de afgelopen paar dagen en had een paar keer op het punt gestaan, om hem iets te appen. Maar ze hadden elkaar gisteravond nog gezien en juist omdat ze dat nog nooit gedaan hadden, tenminste ze appten elkaar niet als het niet met linedancen of de organisatie van de club te maken had, had ze besloten om dat niet te doen. Dat

hij dat nu wel gedaan had, verwarde haar en ze ging ervan uit dat dat wel weer over zou gaan. Jaren geleden, toen ze hem net had leren kennen, was ze een poosje verliefd op hem geweest en dat was ook weer over gegaan. Op het moment dat ze het berichtje opnieuw las, vroeg ze zich dat echter ineens af. Had ze toch al die tijd andere dan vriendschappelijke gevoelens voor hem gehad? Nee, ze was verliefd geweest op andere mannen, ze had een paar maanden een relatie gehad met Jan-Hein en in die tijd had ze altijd alleen maar aan Bjorn als haar vriend en dansmaatje, gedacht. Ze begreep het niet helemaal en ze besloot om hem niet terug te appen. Haar vriendin Janice zou haar al snel komen halen en het zou handiger zijn als ze zich zou aankleden als ergens over te blijven nadenken, waar ze vermoedelijk nu toch niet uit zou komen. Het duurde ook niet meer lang voor ze Bjorn zou zien en ze hoopte dat ze dan weer zou weten dat hij een goede vriend van haar was, maar meer ook niet. Dat er niets tussen hen was veranderd. Waarom ook? Ze was vaak een beetje nerveus voor zo'n linedance feest, vooral als ze een dans zou uitleggen, maar nu dacht ze bijna niet aan de dans en alleen maar aan Bjorn. Het was echt heel vreemd met

haar vanavond.

Helaas had ze niet genoeg discipline om niet iedere keer weer op haar telefoon te kijken, maar Bjorn appte niet nog meer berichtjes. Wel appte Janice, om haar te vertellen dat ze van huis was weggereden. Binnen tien minuten zou ze bij haar zijn.

Danique redde het maar net om haar line-dance outfit op tijd aan te krijgen. De bel ging en ze wist dat dat Janice was omdat haar vriendin wel altijd precies op tijd was.

‘De lift doet het weer eens niet. Ik kom er zo aan!’ Riep ze door de intercom. ‘Een momentje duurt het nog. Ik moet mijn haar nog föhnen,’ lichtte ze haar ook nog in. Vermoedelijk zou Janice ook best weten, dat ze niet meteen naar beneden kwam rennen, ze kenden elkaar al langer dan vandaag.

‘Ik kom nog wel even boven,’ hoorde ze Janice dan ook zeggen en Danique drukte op de deuropener en opende ook de voordeur zodat Janice naar binnen kon lopen als ze boven was. Ze moest haar lange, saai donkerblonde haren nog droog zien te krijgen en dat duurde toch altijd wel even. Tegen de tijd dat ze Janice binnen hoorde komen, was dat echter al een heel eind gelukt en ze besloot haar haren verder los

te laten. 'Ik ben bijna zover,' riep ze Janice toe, nadat ze de föhn uit had gedaan. Ze bracht nog een klein beetje make-up aan. Niet al te veel, meestal kreeg ze het erg warm van het dansen en als het dan zou uitlopen, zou ze er natuurlijk niet meer zo goed uitzien. Nog snel greep ze naar een elastiek voor haar haren en deed dat om haar pols.

Janice stak, toen ze in de woonkamer terugkwam haar duim omhoog en kwam naar haar toe om haar te begroeten. 'Ik heb echt zin in vanavond,' zei ze hetzelfde wat Danique ook al de hele tijd dacht.

Janice zag er natuurlijk weer prachtig uit. Ze droeg een strakke, zwarte jeans en net als zij ook het rode countryhemd met het logo van de club. Ze had alleen heel wat meer werk gemaakt van haar geblondeerde haren. Ze kwamen in een mooie brede vlecht onder haar zwarte cowboyhoed vandaan. En natuurlijk droeg ze heel wat meer make-up, maar dat deed ze altijd. Ze werkte in het dagelijks leven in een parfumerie, daar had het altijd meer zin om zich op te tutten als op de manege van haar familie, waar Danique werkte en buiten dat ook de meeste tijd van haar dagen door bracht.

'Laten we maar snel gaan.' Danique trok haar

danslaarzen aan, pakte haar rode cowboyhoed van de haak en zette hem op haar hoofd. Nadat ze haar tas nog meegepakt had, gingen ze op weg naar de boerderij waar het countryfeest werd gehouden. Het was niet ver weg en eigenlijk zou Danique daar ook wel op de fiets naartoe hebben gekund, maar Janice kwam toch bijna aan de flat voorbij en had aangeboden om haar mee te nemen. In ieder geval was dat een stuk gezelliger, vooral op de terugweg in het donker.

Hoofdstuk 2

Het feest werd gehouden op een vroegere boerderij waar nu regelmatig evenementen plaats vonden. Twee keer per jaar organiseerde haar linedance club daar een country linedance feest. Dit was de vierde keer dat het gebeurde en iedere keer waren er meer aanmeldingen geweest. Nu waren binnen drie weken de kaarten al verkocht geweest. Er zouden dus 250 mensen komen. Dat was wel heel wat. Gelukkig was er evengoed plek voor een grote dansvloer. Gisteren waren Janice en Danique druk bezig geweest met het neerzetten van tafels, stoelen en decoraties. Ze hoopte maar dat

ze niets waren vergeten en de avond vlekkeloos zou verlopen. Op de parkeerplaats kwamen ze al meteen wat leden van de countryband tegen, die later zou optreden. Ze waren nog bezig met het opbouwen van hun instrumenten. De muziek die nu te horen was, kwam van een playlist.

Zodra ze binnen waren, zag ze Bjorn. Danique had hem al honderden keren gezien en toch leek het ineens alsof ze met andere ogen naar hem keek.

Bjorn Langenberg.

Hij was één van haar beste vrienden. Ze was eergisteren nog bij hem thuis geweest om de dans die hij tijdens een kleine workshop vanavond zou uitleggen te bespreken en zelf te leren. Gisteren was hij er natuurlijk ook geweest toen ze de zaal hadden ingericht. En ineens bedacht ze dat hij er extreem aantrekkelijk uit zag in zijn, toch wel, strakke donkere jeans, zijn cowboylarzen en eenzelfde rode westernhemd, als wat zij ook droeg. Zijn zwarte hoed, verborg zijn donkerblonde, lange haren. Hij lachte blij, dat deed hij meestal want hij was over het algemeen een vrolijke man. Dit was ook een countryfeest dat hij georganiseerd had, iets wat hij graag deed, misschien ook wel

omdat hij graag in het middelpunt van de belangstelling stond en dat was nu natuurlijk gegarandeerd. Haar belangstelling had hij in ieder geval ook en ze vroeg zich af waarom dat nu ineens zo anders was als anders. Hij zag haar ook, glimlachte en liep bij Mark, de gitarist van de band, vandaan, om haar te begroeten.

Haar hart ging als een wilde tekeer, terwijl ze toekeek hoe hij naar haar toe kwam lopen.

‘Hoi. Fijn dat je er bent,’ zei hij en hij boog zich naar haar toe om haar ter begroeting te zoenen. Iets wat heel normaal was, maar Danique dacht dat ze het nog nooit eerder zo warm had gehad. Ze snoof zijn geur op, een geur die haar helemaal vertrouwd was, maar ze realiseerde zich dat ze er nog niet eerder zo bewust van was geweest hoe lekker hij eigenlijk rook. Het sloeg nergens op dat ze bloosde en ze voelde zich daardoor nogal opgelaten, toch keek ze hem aan.

‘Ik ben ook blij dat ik er ben. Ik heb erg naar vanavond uit gekeken en heb er zin in,’ zei ze, sneller dan ze van zichzelf kende en zeker niet zo persoonlijk als de gedachte die ze even eerder had gehad. Ze hoopte maar dat hij haar kleur niet zou zien.

‘Ik ook,’ was zijn reactie daarop. Hij leek nog